

דעתו היתה אחת הסיבות לטרורף דעתו, ש' כתוצאה ממנו התאבד ע"י קפיצה מחלון. הוא האמין שהאינטרסים החיוניים של ארץ צות-הברית, הדורשים ידידות הערבים, מוקד רבים על מזבח אינטרסים מפלגתיים — מיל' יוני הקולות של יהודי אמריקה. הקו שלו לא נתקבל כל עוד עמד בראש נשיא מפלגתי, כהארי טרומן. הוא עלול להתגבר בשעה ש' יעמוד ליד ההגה נשיא צבאי, הנתון להשפעת הפנסאגון: אייק.

דפיקה על הדלת. לאורח ישראלי אין זה עתיד משמח. לא האמריקאים ולא הרוסים ידפקו על הדלת של המסדרון הישראלי כאשר ירצו להכנס ולעבור לקומה השנייה — לתורכייה ופרס, או למצרים וטוניסיה. שום דבר אשר ממשלת ישראל הנכשה או לא תעשה לא ישפיע על התפתחות האומים, פרט לאפשרות אחת ויחידה: ליצור חזית אחידה עם כל ארצות הברית, שתהיה מס' פיק חזקה כדי לנעול את הדלת בשני הכי' וונים, להפוך את המרחב לגוש חוסם נייט-ראלי.

עיתונות

ערמונים מן האש

דוב יוסף ישב ורתח. שלושה עתוננים פרסמו בהבלטה חליפת מכתבים עולבנית ומשעשעת בינו ובין משה אהרן מייקוביץ, מנהל הרכבות ואחי אלוף הפלמח יגאל פיני קוביץ—אלון.

זה היה בשעה שדוב יוסף היה טר התח' בורה, אחראי לרכבות. אולם מאז הדל דוב יוסף להניע את גלגלי התחבורה, החל במ' קום זה להניע את גלגלי המשפט. כשר ה' משפטים. בטענה שהמכתבים שפורסמו היו מיסמכים סודיים, דרש מן העתונאים שיגלו את האדם שמסר אותם לידיהם. השר קיווה שבצורה זו יעלה בידו להרשיע את אויביו בפניו פקידו משרד התחבורה. אולם העתונ' אים סירבו, ומתוך זלזול ובכיוות העתונאים, שהפך שם דבר, פקד דוב יוסף על פרקליט המדינה לפתוח נגדם תיקים פלייליים. ביצוע עבודה זו הוטל, כמקובל, על המשטרה.

ברוך השם, לא קיבלו. אולם המשט' רה לא התייחסה אל העניין בשמחה רבה. כמסוד התלוי כולו בשיתוף פעולה של ה' ציבור הרחב, היא יודעת להעריך את עור' תם של העתונאים. לא היה לה כל רצון להוציא מן האש את הערמונים החמים של שר המשפטים.

כשנודע שעתונאי חיפה עומדים לקיים אסיפת מחאה נגד הפניעה המחפירה בחופש העיתונות (כי מרבית האינפ'רמציה החשובה באה לעתונאי ממקור המוכרח לשמור על זילמוניותו, ביחוד כשהדבר נוגע למקרים של שחיתות במנגנון הממשלה), נשלל יגאל מו' סינון, קצין העיתונות החדש של המשטרה, את היוזמה לידו. הוא עלה לסגן המפקח הראשי, יוסף נחמיאס, מצא שגם הלה מת' יחס לעניין בשלילה. הם החליטו לתת הור' אה לוטורי חיפה לסגור את התיקים.

אולם שעה קלה לפני כן ביקר פרקליט המדינה אצל המפקח הכללי, יחזקאל סהר, השתדל לשכנע אותו להמשיך בעריכת מש' פט פליילי. כתוצאה משיחה זו הודיע המפק' ליש בפומבי בחיפה (שם שהה בחוקף תפ' קירו כקטיגור במשפט הרופא הנאשם ברצח הברית משק חניתה, אחר שביצע אצלה הפלה מלאכותית בלתי-חוקית ובלתי-מוצלחת) כי השלושה יועמדו לדין.

משך כמה שעות העבירו החוטאים הלך וחזור שיחות נגרשות בין תל-אביב וחיפה. התוצאה: קציני המשטרה, ביניהם יגאל מוסינון, הופיעו בכבודם ובעצמם באסיפת העתונאים, הודיעו להם שהתיקים נסגרו. אמר עתונאי, שכתב בשעתו מאמר בו דרש להעביר את המשטרה לידי משרד המשפטים: "ברוך השם שלא קיבלו את הצעתו!"

נופש

לא כאיטריות במדק

כשבאה אניטה אנגל בפעם הראשונה לארץ-ישראל, לפני 16 שנה, בלט לעיניה ליקוי חמור אחד: היהודים אינם יודעים להשתשע ולהינפש, דבר המרעיל את היחסים בין אדם ואדם. החליטה אניטה: יש ללמד את היהודים לשכוח את עצמם מפעם לפעם.

בינתיים שוטטה אניטה בעולם, כשליחת עליית הנוער, לא שהתה בארץ די זמן כדי לבצע את זממה. אולם מאחר שהיא ילידת קנדה ונמנית עם אותן הגשים היהודיות ה' אנגלו-סכסיות המתלהבות מחר אך אינן מצ' שנות באותה המהירות, לא שכחה את תכ' גיתה.

בטיילה לאורך שפת הים, מצפון לנמל

"לא כל כך מהר", הם מבטיחים. "אתה יכול להמשיך ולשחות." אך שתיתי דיי עכ' שיו רצוני במשהו אחר. בתוך נעלי הגומי שאני נועל רגלי ממש שלוקות. במהירות אני חולץ ועל אחת — במקרה שצריכים לזוז לא אהיה יחף לגמרי — ומכניס את הרגל אל תוך הגב. אי זה תענוג! להניע את האצבעות במים הקרים — תענוג שלא הייתי מחליף אותו בשום דבר (כמעט) בעולם.

אני רוחץ את הרגל השנייה ומרגיש כאילו הוורקו חיים חדשים לי עורקי. חבל רק שאיני יכול להחליף גרביים — הילקוט על הגמל. אני מטפס חזרה לחברה ומ' ספר להם על התענוג ה' גדול. אך לפני שמישהו יכול לרדת ולעשות כמו-ני, ניתנת הפקודה לזוז — חזרה! אין מעבר לי — גמלים. הדרך קשה מדי בשבילים, עלינו לחפש דרך אחרת.

אך הדרך חזרה אינך קלה כפי שהיתה בע' ליה — הכוונה לגמלים. בעלייה, מגששים הם בי רגליהם עד שמוצאים מ' קום יציב להניח; בירי' דה חייבים הם לסמוך את כל משקלם בבת אחת, ללא בדיקה מוקדמת כמעט. אנו אוספים אבי' נים גדולות מסביב ובונים שיפוע קל. אחד אחד, מובילים הערבים את הגמלים אל השי' פוע.

הגמל הראשון מסרב לעבור — הוא נבהל

רוחלה, סטודנטית לפיסיקה.

ממשהו. מובילו משתדל למשוך אותו, צועק ומעודד אותו — לשוא. הגמל מסרב לזוז. הערבי מסובב אותו לאחור ומפנה מעבר לגמל השני. הגמל ניגש, ממשמש את הקרקע ברגל ארוכה ועדינה שפרסתה כמורון קפיצי הכולם תגודות, מעביר את משקלו אליה, מקרב רגל שנייה ועובר את הקטע בקפיצה.

משך כל הזמן עוצרים הערבים את נשי' מתם, כניהם מודאגים. בשבילים יקר גמל מאשה או ילד. אותם אפשר להשיג בקלות — אך מה יעשה אם יאבד לו הגמל? ממה יתפרנס?

"יא סלאמת אללה!"

גמל אחר ניגש למעבר. הוא מניח רגל אחת, מהסס. הערבים מתפללים בקול רם: "בסם אללה אל-רחמן, אל-רחים!" "יא סלאמת אללה!" (בשם אללה הרחמן, הרחום!) בשלום אללה!) פתאום מתגלגלת אבן מתחת רגל הגמל. הוא נבהל וקופץ קדימה. כולנו עוצרים את נשימתנו. הגמל נופל על רגלו, ברכיו מועדות — אך ברגע האחרון הוא מזדקף ורץ קדימה.

הערבים רצים אליו, מתקבלים סביבו. על הרגל האחורית מופיעים סימני דם — זה לא דבר רציני, סריטה שטחית. שני גמלים אחרים עוברים, בעדינות מפליאה. גם הגמל שסרב לרדת בתחילה עובר עתה בשלום.

תוך בקעה קטנה, מוקפת גבעות. "להתארץ כאן ללינה," ניתנת הפקודה עם התוספת: "מצב הכן. אין להדליק מזרחות." כל העניין מתקבל בשוויון נפש. אין כמ' עט איש בין הנוכחים שלא ראה פעולה ולא מעטים מבינינו נושאים תעודות על כך

מרים שוכבת לישון — רגעים ספורים בלבד.

על גופם. אך מצב הערבים שונה לחלוטין. רק אחד או שניים מהם משתלטים על עצי' בהים ומעמידים פני אישיים. השאר רועדים מפחד.

אם נתקל בברואים עוינים לא נהיה בעיניהם אלא אויבים. אך הם, ערביי תרבין המלוים אותנו, גרועים מאויבים — הם ברגדים המ' שרתים את האויב. בחזם כה חזק שהם מת' נגדים לאסוף שעורה לגמליהם פן יעוררו את חמת תושבי המקום. רק כשמיכה גוער בהם ונותן להם פקודה בשם "אל-חכומה" (הממשלה) הם יוצאים לאסוף שעורה. אחמ', הוקן שבין הערבים, נשלח לתצפית על אחת הגבעות. גישתו למקום התצפית היא דוגמה למופת של תנועה בשדה: הוא מסיר את כפייתו הלגנה, מתכופף וניגש בריצה בכיוון גל אבנים המהווה עמדה טב' עית. בהתקרבו לקו הרכס הוא משתטח על האדמה ומתחיל לחול לעבר העמדה, כש' רובהו לצדו. לעומת הבהורים שלנו שתפסו עמדות לא רחוק ממנו יכול אחמד להיות מדרך ראשי לאימוני-שדה בבית-ספר לקצי' נים.

20.00

לעשות עושה הגשם שהחל יורד מחדש: מצב הרוח קצת ירוד. יחד עם דוד אני מקים שני קירות נמוכים של אבנים, מותח מעלי' הם את יריעת הברזנט. תחת "גג" זה נישן שלושתנו — אנני, דוד ואנוכי.

"למי יש פגיון?"

יום ב' — שלישי למסע

09.30

שדרת המסע. אנו מטפסים על הר תלול — למעשה סלע אחד עצום, סדוק כה ושם על' ידי ערוצים עמוקים. לא הספקנו לעלות הר' בה כשניתנה הפקודה לעצור ולחכות לגמ' לים. פקודה זו היא אחת התדירות במסע כי קצב הליכת הגמלים איטי בהרבה משלנו ומדי פעם עלינו לחנות עד שהגמלים ישיגו אותנו. אך הפעם ישנו עיכוב נוסף: הגמ' לים מתקשים לטפס על ההר. מלוויהם, אלה שלקחו את מקומנו ככיתת מאסף, סוללים להם מעבר פחות תלול מאבנים, ובינתיים אנחנו נחים.

גם כשמגיעים הגמלים אלינו איננו מת' קדמים: מיכה ושני סירים יצאו לברוק את הדרך הלאה, לברר אם יוכלו הגמלים לע' בור. כעבור חצי שעה חוזר אחד מהם. "למי יש גרזנים, פגיונות או מכשירים חדים?" הוא שואל. הם דרושים לחציבת מעבר, אי שם בדרך. משהו מייצע לו להוציא את חומר הנפץ מתוך כמה כדורים ולפוצץ מע' בר בסלע. "כך עשינו בפלמח", הוא אומר לו, "זה גם הכי קל."

10.30

שמאלנו, בתוך עריץ עמוק, אני יכול לראות גבים קטנים רבים, בהם ניגרו מי הגשם מאת' מול. אני מודיע לחברה שאני יורד לכמה דקות ויורד במורד התלול אל המים. ממש מאי קרה. אני משתטח על הסלע ושותה בה' נהר רבה. אני שואל את היושבים למעלה אם מתכוונים לזוז.

מתפורים זורחת שמש חמה, אך רוח צפונית חזקה מרעננת מקלה את ההליכה. זהו מזג אויר אידיאלי למסע רגלי. חוליית המקלע נעצרה מאחור ומתקבלת סביב אריק, המושבניק הגבוה עטור-הזקן. אני מצטרף אליהם. על האימה, בתוך מעגל

"עד אשר ירכיקו אותנו הגמלים,

של נעליים כבדות, מתרוצץ עקרב ארסי צהוב. "נוריד לו את הונב ונקח אותו," מציע מישוהו. אך המאמץ (והסיכון) אינו כראי. אריק מרים נעל מסומרת ומעוך את הרשץ בקיעה.

מרחוק צועק יגאל: "למה אתם מתעכבים. מה יש שם?"

"כלום!" עונה אריק. "רק עקרב לשעבר." 13.30 — עמוס הכריז על חנייה ל-40' דקות לארוחת צהרים. הגמלים הוחרו באחת מתחלוקת השעורה הירוקה באפיק הזאדי לר' עות. מראה השעורה בסביבה האפורה וה' יבשה מפליא. היא נזרעה בודאי על-ידי בדר' אי שהסתנן לכאן שנהי און באזור (ולכל אורך דרך המסע שלנו) כל ערביי חסות (לי' גלים).

מצב הכן!

מיכה שהלך לראות לחלוקת אוכל לערבים חוזר עם בשורה לא משמחת ביותר: הגפס נשפך מן הפרימוס על השק שהכיל את כל השוקולד והמתקים של הטיוול. לכל הרר' חות!

17.15

כיתתנו מצטרפת לשאר המח' לקה החונה בהצטלבות שני וואדיות. לפני רבע שעה ראה מישוהו ערבי על רכס אחת הגבעות. עכשיו הודיעו הסיירים שקבוצת ערבים עם אוהלים חונה בהמשך הוואדי, על דרכנו. בוג מבקש ממני את משקפתי (הם השתדלו להשיג אחת, לא הצליחו) ויחד עם סייר אחר הוא יוצא לסייר את השטח.

כעבור חצי שעה הוא חוזר וה' הפיקוד הג' בזה' מתכנס לישיבה סודית. בתום הישיבה שולח עמוס שני מקלעים לתפוס עמדות על רכסי גבעות ושאר המחלקה נע חזרה אל

"הגמל מניח רגל, מהסס..."